

zou trachten, en daartoe maant mij dan ook met ernst reeds die goede meening.

En toch is waarlijk zelfs deze prikkel de eenige niet. Of werd mij niet afgebakend een kring van werkzaamheid, die reeds op zich zelve de toewijding mijner krachten eischen kan? Gewis, het is ten slotte alleen om de practijk te doen. Maar, was ik al niet zeer lang in wat men noemt een practische betrekking, toch lang genoeg om het weder meer te verstaan, dat iedere practijk de toepassing is van eene theorie; de waardij der eerste daarom in hoofdzaak door de deugdelijkheid der laatste wordt bepaald, en geene goede practijk duurzaam mogelijk is, zoo zij zich niet telkens late indompelen in de frissche wateren der wetenschap.

En eindelijk mag wel niet het minst de ernstige toewijding mijner krachten aan de mij opgedragen taak worden verwacht met het oog op de zeer hooge beteekenis, die ook ik aan het antirevolutionaire beginsel zoeken. Dit beginsel voor anderen te mogen ontvouwen, zoo in wezen als toepassing, — bekoorlijk verschiet. En wel kan ik er dankbaar voor zijn, dat dit beginsel zich mij in den weg heeft gesteld *aan* eene, zij het al niet *door* eene, van 's Lands Hoogescholen. Nu toch zou ik mij schuldig houden aan een verzoeken Gods, zoo ik niet daarnaar streefde de wegen, die tot de kennis van het antirevolutionaire Staatsrecht leiden, meer te effenen, en het liet aankomen op eene samenvoeging der omstandigheden, zoo kennelijk door Hooger Hand bewerkt, als die, welke voor mij de schatkamers van dat Staatsrecht heeft ontsloten.

Moge de zegen Gods, mij op den arbeid geschonken, U, Mijne Heeren, een blijk zijn van ook bij het doen dezer voordracht op een Gode welgevalligen weg te zijn gegaan.

Ten laatste wende ik mij tot U, hooggeachte ambtgenooten. Niet zonder schroom neem ik onder Ulieden zitting. Mijne meerderen toch zijt Gij, zoo in jaren als in wetenschap. Maar wat mij aarzelen doet ter eenre zij, is aan den anderen kant juist steun.

Van U, zeer gewaardeerde ambtgenoot, voor dit jaar met het rec-